

Denis Poniz

ŽELEZNA PETELINA

železna petelina priletita
priletita ob isti uri
da se nazobljeta lepljivih plodov

kovinski krik se je obesil
na gole trave
zlomile so se pod njegovo težo
upognile so se v modro blato
prikradli smo se v ovčjih kožuhih
in s krivimi noži v rokah
ob isti uri
da zakoljemo železna petelina
pohlepni senci
ki se trgata za lepljive plodove
švistnil je nož
razdružil se je iz uničujočega objema
lopataste roke
prerezal je zrak
da so bolno zajecale breze
in topo zarezal v medeninasta peresa
na petelinjem vratu
plahutnil je petelin
zakrilile so zlate perutnice
in mrtvo telo se je izprožilo v krču
ubili smo železnega petelina.

drugi je odletel kot puščica
izstreljena iz žadastega loka
v strahu napet in blazen
v zublje spremenjen
se je skrtil našim nožem
sestradanim tople moritve
železnih petelinov
in lopataste roke se umirjajo
v trzajočem pohlepu
razkosali smo mrtvo ptico
z medeninastimi peresi

Ivo Svetina

LOV

I
lovim jelena
zvito se mu približam
tiho med rogovjem
tesna ju zmotim v mladem
gabru
nasmehnem se
rad vidim spočetje in
mislim na smrt

težak je moj korak
težji od rabičevega
strašnejši od mrtvečevega
njegova okrvavljena glava
poljublja pozlačen hrbet ubijalca

koliba je polna dima
ko jem jelena
usta zaplešejo zlobno
ples podivjanosti
in zakričijo krik
poslednjega drgnjenja
težkih rogov

puščica zapeljanosti
ga je zvabila predaleč
v jasnine travnika
jem njegovo plodnost
pijem njegovo poželjivost

premagam gospodarja
in gospodar sem
ljubimec napihnjene košute
ki zasanjano grizlja
cvetoče zelenilo
materinske trdnosti

več pojem njega
bolj je moja

Iz ciklusa „Kralj dam“

Drugo krvavenje

spominjam se mrtve noči
ničesar ni ostalo v sobi
ki sem jo zapustil v visokem
opoldnevu
ko sem vzel rog
da privabim čredo
spominjam se krokarjevega toženja
ko sem prihajal
težak od lepkega prahu
z vekami ki mi jih je zlepil
nočni veter
prihajal sem po kolovozu ob vodi
moja slutnja je bilo drevo z zgorelim
deblom mesečine
legel sem podenj
zavit v konjsko ponjavo
in sem čakal
večni pastir nevidne črede
čakal pohlepno kot razprt cvet
prišla si ko je sonce presekalo najvišje veje
in legla si poleg mene v izprane ogorke
puščavniških oblačil
ki sem jih sežigal
ko je reka prepevala daritvene psalme
in ko so mi daljnji hribi
ugrabili zadnje drhtenje
sem vzel rog
in zmagovalno zatrobil čredi
ki je vklenjena vzvalovala kot valovje
v pretrganih sanjah sem zapri oči
prihajala sva v selišče
in v okrvavljenih rokah sem
nosil rog
kri na rokah je bila tvoja
vodil sem čredo
ki je voljna sledila moji pesmi

Četrto krvavenje

kako dobro se je zbiti prostora
in ljudi, ki se vtisnejo vanj
kako preprosto je stiskati v roki
ovenelo rožo
kako lahko je premagati strmino
prvič se navadim pozabljeni
ko klečim ob tvojem telesu
slutim njegovo minevanje
ni me strah
popolnoma sem se predal neslišnemu
drsenju koruznih zrn
razpokane stare lese škripajo
ko se sušijo
pod obokanim stropom
ki je davo ljubil ptice
lebdijo voljni zrak tvojega prihoda
kako preprosto je zapreti tvoje telo
in potešiti tvoje ustnice
in verjeti
in misliti
in pozabljati

ponosnega in izgubljenega
romea
gospodarja izvira
dvorjenja in moči
in dirjajoče mesečine
ki se kruši ob
mladem gabru

pojedel sem jelena
stojim na robu gozda
krčevitost poroda me
vabi in mami
oklevam trenutek
odločim še hitreje

zakoljem še mladiča
grem visokemu vabljenju
naproti
globlje in globlje v gozd

II

vrnem se
v pomendrano travo
ogrnem krutost odprtega jelena
in si zasadi njegov
zaljubljene robove
prvič jo pokličem
vrnem se v rast mladega gabra

grem k studentu pozabe
kjer košuta izpira svojo kratko
materinstvo
tiho jo opazujem
lepa je v nenaravnih gibih
sovražna v neizpolnjeni želji

mora pozabiti
nor od poženja
vzkliknem kot jelen
mora pozabiti
dolgotrajni plod
hladna voda mora izlizati
kratkotrajni zadrž
iz napetega trebuha

pijan sem pričakovanja
trepetajoč krivde
prekolnem dijano
z razvezano tetivo
si podvežem lovsko slo
puščice razlomim
vsaj enkrat moram biti ljubimec
vsaj enkrat moram pozabiti
razprte dlanine prsi
ki poljubljaajo moškost gabra

ponovno jo zagledam
okleva v pojemanju bolečine
postaja še lepša v maščevanju
brez orožja sem
gol in z ljubeznijo vabim
proti mlademu gabru
proti pomendrani travi
proti krvi bolečine

mora ljubiti še z okusom
jalovega mleka
mora zanositi z ubijalcem
čutiti rast živega
v živosti mrtvega
mene lovca v sebi žrtvi

hočem te divjo
hočem te še materinsko
košuta

III

dišim po tvojem telesu
izsledil sem najino ljubezen
razcvetel sem trnje
tvoje nežnosti
odrešila si me diane
njenega vijoličastega ogrinjala
posutega z lisičjimi glavami

dobil sem te materinsko
dobil sem te okrvavljeno
ogrnil sem te s telesom jelena
pobahal se z njegovo močjo
ljubljen

Sedmo krvavenje

čutim
kako se sušim in postajam vse manjši
slišim
odmeve smeha ki ni bil nikoli izsmejan
vidim
njeno mokro truplo ujeto v mrežasto nebo
voham
preperelo prst ki me bo sprejela vase
okušam
velike sadeže spoznanja
slutim
voljno kožo ki se vdaja ljubljenu
kako otroški sem
ko vem
da bom na sipini lahko gradil
peščene stolpe
sadi vijoličaste perunike
smejal se bom v ptičje jutro
ki se je začelo z dviganjem sonca
padanjem podzemske reke
in oploditvijo mojega rojstva

Osmo krvavenje

moje oživljanje je bilo krho
ko so mi umili s telesa
plodno vodo
in me odnesli skozi kamniti gozd
do podzemske reke
kjer so se na plitvini
napajali krivonogi ovni
sem prvič zadihal rosní zrak
in zakričal v njegovi opojnosti
ki mi je zažgala pljuča
in vedno znova prehodim stezo
skozi kamniti gozd
da napojim modre žarke ki mi sedajo
na dlani
zatipam njeno utopleno telo
in se zarijem v svilnate lase
gledam v njene oči
hladne kot drobni leseni naplavek
črn od starosti
in prepojen z njenim valovanjem
valovanjem ki sem ga ljubil kot
svoje oživljanje
moje roke onemijo
ob tvojem truplu

okitil z mladim gabrom
opil se s tvojim hrbitiščem
vzbrstele moči greha
ti mati
ti ljubica

naskočil sem te
kot jelen košute
položil v ognjišče
kjer je zeleni gaber
rdel kot mladi zmajček
ko se ti je navel treh
in si v pričakovanju
visokega meseca bolel
sem te vzel

kot mladi bog
sem okrvavljen stopil
skozi gabrov dim
očičen in maziljen
pozabil sem besede dvorjenja
poslednjič sem tehtal
vlažnost tvoje divjosti
hotnost tvojih
žilnih rogljičev
imel sem moč zemlje
in zvitost reke

vrnil sem se v kolibo
in te položil v prazno
vrbovje moje postelje
odstranil sem znamenje
rodovitnosti
izpil sod tvojega mleka
in se očistil z mladim
z izsušeno žilo sem si
podvezal možnjo
in
označil mesto tvoje smrti

trgam meso polno
ljubezenskega vonja
dim ognjišča me oblači
v tvojo rožnato rebro
moja si
ubil sem te
dišim po krvi
dišim po tvojem telesu
po ljubezni